

РЕШЕНИЕ

№ 35

гр. Ловеч, 20.02.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ЛОВЕЧ, III СЪСТАВ, в публично заседание на двадесети януари през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: **ЕВГЕНИЯ ПАВЛОВА**

Членове: **ПЛАМЕН ПЕНОВ**
Р. АНГЕЛОВ

при участието на секретаря **ДАНИЕЛА КИРОВА**
като разгледа докладваното от **ЕВГЕНИЯ ПАВЛОВА** Въззивно гражданско дело № 20224300500562 по описа за 2022 година

и за да се произнесе съобрази:

Производството е по реда на чл.258 и сл. от ГПК.

Постановено е съдебно решение №406/23.09.22 г. по гр.д.№2138/21 г. по описа на РС-Ловеч, с което е признато за установено на основание чл.422 л.1 във връзка с чл.415 ал.1 т.2 от ГПК, че Г. К. Д. ЕГН ***** от *** дължи на „Фронтекс Интернешнл“ЕАД ЕИК ***** със седалище и адрес на управление гр.*** представлявано от изпъл.директор Л. Д.а следните суми, обективирани в Заповед за изпълнение на парично задължение по чл.410 от ГПК №633/1.07.2021 г. издадена по ч.гр.д.№1263/21 г. по описа на РС-Ловеч, а именно:755,05 лв. главница, ведно със законната лихва, считано от датата на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение 30.06.2021 г. до окончателното изплащане на задължението; 84,53 лв. договорна възнаградителна лихва, начислена за периода от 15.01.20 г. до 15.02.21 г.; 76,04 лв. лихва за забава, начислена за периода от 16.01.20 г. до 1.06.21 г., осъден е Г. К. Д. ЕГН ***** от *** да заплати на „Фронтекс Интернешнл“ЕАД ЕИК ***** със седалище и адрес на управление гр.*** представлявано от изпъл.директор Л. Д.а сумата в размер общо на 675 лв, представляваща съдебно-деловодни разноски за настоящето исково производство, на основание чл.78 ал.1 от ГПК, включваща 25 лв. платена по сметка на съда ДТ, 150 лв. юрисконсултско възнаграждение, 200 лв. депозит за вещо лице по съдебно-икономическата експертиза и 300 лв.депозит за особен представител на ответника.; осъден е Г. К. Д. ЕГН ***** от *** да заплати на „Фронтекс Интернешнл“ЕАД ЕИК ***** със седалище и адрес на управление гр.*** представлявано от изпъл.директор Л. Д.а сумата в размер общо на 75 лв,

представляваща съдебно деловодни разноси, направени в заповедното производство, на основание чл.78 ал.1 от ГПК, от които 25 лв. платена по сметка на РС-Ловеч ДТ и 50 лв. възнаграждение за юрисконсулт и е постановено изплащане на адвокат Б. Ц. на сумата от 300 лв. от внесения от ищеца депозит, за осъществено процесуално представителство на ответника по делото.

Постъпила е въззивна жалба с вх.№8967/12.10.22 г. от адв.Б. Ц. от АК-Ловеч, като особен представител на Г. К. Д. от гр. ***, ответник по гр. дело №20214310102138/ 2021 г. по описа на ЛРС, със съдебен адрес: гр.Ловеч пл. „Г. М. Д.“ /Сградата на ОББ/ ет.4 ст.402 срещу Решение №406/23.09.2022 постановено по гр. д. № 2138/2021г. по описа на Ловешки районен съд. гражданско отделение, шести състав.

Обжалва решението изцяло, като считам, че то е незаконосъобразно и неправилно по следните съображения: Счита, че неправилно решаващият състава на съда е приел въпреки, че от известие за доставяне на „Български пощи“ ЕАД от 12.05.2020 се установява, че на посочената дата е получена пратка, без да е подписана от някого, още по-вече от него, че с връчването на него като особен представител на исковата молба и приложенията към нея, където се намира и известието за доставяне от 12.05.2022 година. се е осъществило надлежно уведомяване на ответника за цесия на вземанията спрямо него.

Твърди, че съдът в своето Решение не обсъдил изложеното от него в отговора на исковата молба относно прекратяването на договора поради предсрочната изискуемост на дължимото по него, което счита за незаконосъобразно и относимо по отношение на сключеният от него Договор. Изтъква, че съгласно легалното определение в чл. 430. ал.1 от ТЗ с банковия договор банката се задължава да отпусне на заемателя парична сума за определена цел при уговорени условия и срок, а заемателят се задължава да ползва сумата съобразно уговореното и да я върне след изтичане на срока. Твърди, че дружеството - ищец няма статут на банка по смисъла на чл. 2 от ЗКИ и представлява финансова институция, регистрирана с основа дейност отпускане на заеми със средства, които не са набрани чрез публично привличане на влогове или други възстановими средства. Сочи, че договорът за кредит по своята правна характеристика е двустранен, възмезден, консенсусен и формален и той както и останалите търговски сделки, се подчинява на общите правила за сключване и действителност на сделките, установени в ЗЗД, освен ако в ТЗ и в специалния ЗПК не са предвидени особени правила за сключването и действителността му.

Счита, че по отношение на ответника процесният кредит не е станал предсрочно изискуем, тъй като предсрочната изискуемост. настъпва с волеизявление само на едната от страните и при наличието на две предпоставки: обективният факт на неплащането и упражненото от кредитора право да обяви кредита за предсрочно изискуем. Сочи, че обявяването на предсрочната изискуемост по смисъла на чл.60, ал.2 ЗКИ предполага изявление на кредитора, че ще счита целия кредит или непогасения остатък от кредита за предсрочно изискуеми, включително и за вноските с ненастъпил падеж, които към момента на изявлението не са били изискуеми.

Твърди, че предсрочната изискуемост има действие от момента на получаване от

длъжника на волеизявлението на кредитора, ако към този момент са настъпили обективните факти, обуславящи настъпването ѝ, което обстоятелство по отношение на Д. не е налице, тъй като липсва уведомяване лично на моя доверител.

Счита, че постигнатата между страните по делото в договора предварителна уговорка, че при неплащане на определен брой вноски или при други обстоятелства кредитът става предсрочно изискуем и без да уведомява длъжника кредиторът може да събере вземането си, не поражда действие, ако банката изрично не е заявила, че упражнява правото си да обяви кредита за предсрочно изискуем, което волеизявление да е достигнало до длъжника - кредитополучател.

Изтъква, че с подаването на заявление за издаване на заповед за изпълнение кредиторът упражнява правото си да иска принудително изпълнение на непогасеното си вземане, но волеизявлението, че счита кредита за предсрочно изискуем, дори и да се съдържа в заявлението, не означава, че е съобщено на длъжника, тъй като препис от заявлението не се връчва. Сочи, че длъжникът узнава за допуснатото незабавно изпълнение с връчването на заповедта за изпълнение - чл.418. ал.5 ГПК, поради което задължението за остатъка от кредита, така както е заявено, не е изискуемо към момента на подаване на заявлението.

Прави извод, че щом фактите, относими към настъпване и обявяване на предсрочната изискуемост, не са се осъществили преди подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение, вземането не е изискуемо в заявения размер и не е възникнало на предявеното основание - в този смисъл т.18 от Тълкувателно решение № 4, постановено по т.д. № 4/2013г. на ОСГТК. което има преимуществено действие пред цитираното от съда Решение.

Твърди, че съдът не разгледал и не се произнесъл в своите мотиви на решението относно други твърдения за неоснователност на исковата претенция, които моля да съда има предвид при постановяването на своя съдебен акт:

Цитира, че съгласно чл. 9, ал. 1 ЗПК договорът за потребителски кредит е договор, въз основа на който кредиторът предоставя или се задължава да предостави на потребителя кредит под формата на заем, разсрочено плащане и всяка друга подобна форма на улеснение за плащане, а съгласно чл. 11, ал. 1 ЗПК, който е приложим в отношенията между страните договорът за потребителски кредит се изготвя на разбираем език и съдържа изрично изброени реквизити, сред които - общият размер на кредита и условията за усвояването му (т. 7); лихвения процент по кредита (т. 9); годишния процент на разходите по кредита и общата сума, дължима от потребителя, изчислени към момента на сключване на договора за кредит (т. 10) и условията за издължаване на кредита от потребителя, включително погасителен план, съдържащ информация за размера, броя, периодичността и датите на плащане на погасителните вноски (т. 11).

Счита, предвид съдържанието на сключения договор за потребителски кредит между "БНП Париба Пърсънъл Файненс" ЕАД и ответника, не са спазени изискванията — на чл. 11, ал. 1, т. 7, 8, 10 и 11 от ЗПК, а именно:

1.В процесния договор е посочена абсолютна стойност на лихвения процент- 16.38 %, като липсват каквито и да било условия за прилагането му; липсва изрично посочване дали лихвения процент е фиксиран за целия срок на кредита или променлив; Липсва уточнение за базата, върху която се начислява лихвеният процент - дали върху целия размер на кредита или върху остатъчната главница.

2.В процесния договор не е посочен общ размер на дължимата за срока на договора възнаградителната лихва и съотношението ѝ с главницата по кредита, за да може да се направи проверка дали посоченият лихвен процент отговаря на действително прилагания от кредитодателя.

3.В процесния договор е посочена абсолютна стойност на ГПР. без да е посочено кои са компонентите включени в него и каква е стойността им, а съгласно чл. 19, ал 1 ЗПК годишният процент на разходите по кредита изразява общите разходи по кредита за потребителя, настоящи или бъдещи (лихви, други преки или косвени разходи, комисиони, възнаграждения от всякакъв вид, в т.ч. тези, дължими на посредниците за сключване на договора), изразени като годишен процент от общия размер на предоставения кредит. Признава, че действително, в текста на договора е посочено, че годишният процент на разходите е 17.68 %, но липсва обаче, каквото и да било уточнение какви точно разходи се включват в посочения процент и по този начин ответника е бил поставен в невъзможност да разбере какъв реално е процентът на оскъпяване на ползвания от него финансов продукт.

4.Също така в процесния договор липсва разбираема информация относно каква част от погасителната вноска погасява отделните компоненти от задължението: главница, лихва, такси и др.

Твърди, че не на последно място процесният договор CREX-***** от 02.12.2019г. е подписан от Р.Б.С., като не ясно в какво качество е действала тя, като е подписала договора от името на дружеството кредитор - „БНП Париба Пърсънъл Файненс С.А."ЕАД ЕИК *****, имала ли е тя нужните правомощия за това и от кого са били възложени/наличие на представителна власт/, тъй като от представените доказателства това не видно.

Сочи, че по делото пред първата инстанция е приложен платежен документ за внесена сума в размер на 300 лева от „Фронтекс Интернешънел" ЕАД, представляваща възнаграждение за особен представител пред тази инстанция. Счита, че след като особеният представител се назначава с акт на съда - определение, от него произтича и неговата представителна власт. Това представителство, съобразно чл. 36, ал.1 от ЗА е възмездно, тъй като за положения труд на адвоката се дължи възнаграждение, независимо от изхода на делото. Следователно възнаграждението за особения представител винаги се дължи и следва на основание чл.47 ал.6 от ГПК да бъде задължен въззиваемия - „Фронтекс Интернешънел" ЕАД да внесе сумата в размер на 300.00 лева.

Предвид гореизложеното моли съда, да разгледа настоящата въззивна жалба и да постанови решение, с което да отмени Решение №406/23.09.2022 постановено по гр. д. № 2138/2021 г. по описа на Ловешки районен съд. гражданско отделение, шести състав, изцяло

и вместо него да постанови решение, с което да отхвърли предявената искова молба подадена от „Фронтекс Интернешънъл“ ЕАД ЕИК ***** представлявано от Л. Д.а - изпълнителен директор, със седалище и адрес на управление: *** против Г. К. Д. от гр. ***. като неоснователна и недоказана.

В срок е подаден писмен отговор на въззивната жалба от „ФРОНТЕКС ИНТЕРНЕТЪНЪЛ“ ЕАД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: ***, представлявано от изпълнителния директор Л. Д.а, действащо чрез юрисконсулт Р. М. Съдебен адрес: ***.

Счита обжалваното Решение за валидно, допустимо, правилно и обосновано, като изцяло съобразено с материалния и процесуалния закон и със събраните по делото доказателства. Твърди, че първоинстанционният съд правилно е приложил както материалния, така и процесуалния закон; първоинстанционното производство е проведено законосъобразно, спазвайки изцяло предвидена та от законодателя процедура. Сочи, че съдът е изследвал спора между страните, като в мотивите на решението е обосновал всеки един от изводите, до които е стигнал при постановяване на същото., произнесъл се е по доказателствените искания на страните и е допуснал относимите към спора доказателства, а аргументирал е изводите си като се е позовал на събрания доказателствен материал по делото, относимите към спора законови разпоредби и установената съдебна практика.

Счита оплакванията на въззивника за неоснователни и необосновани, за което подробно излага съображенията си по-долу.

Сочи, че изискването за съобщаване на сключения договор за прехвърляне на вземания на длъжника цели да гарантира неговите интереси, тъй като топ не е страна по този договор, но последиците от него засягат правната му сфера. Твърди, че съгласно разпоредбите на чл. 99, ал. 3 от ЗЗД, кредиторът (целентът) трябва да съобщи на длъжника за извършеното прехвърляне на вземане спрямо него. Твърди, че съдебната практика е константна, че цедентът има правото да упълномощи цесионера да извърши съобщението до длъжника като негов пълномощник. Изтъква, че упълномощаването на цесионера не противоречи на целта на разпоредбите на чл. 99, ал. 3 ЗЗД, която е единствено да защити длъжника от изпълнение на задължението си на нелегитимиран кредитор. Предвид това доверителят шг е упълномощен от цедента „БНП Париба Пърсънъл ФаГшенс С.А., клон България“ да уведоми длъжника Г. К. Д. за извършеното прехвърляне на вземания. Сочи, че поради тази причина е изготвено и изпратено уведомление за цесия, чрез препоръчана пратка на „Български пощи“ ЕАД, до адреса посочен в договора за кредит. Твърди, че посоченият адрес е бил посетен от пощенски служител, който е успял да открие Г. К. Д. и да му връчи пратката лично на дата 12.05.2020 г. и тези обстоятелства могат да бъдат установени от приложеното като доказателство към исковата молба извлечение за доставяне на пратка от „Български пощи“ ЕАД, от същото е видно, че получателят Г. К. Д. е изписал своето име и до него е положил и подписа си. Твърди, че това известие е приложено като доказателство по гр. д. 2138/2021 г. по описа на Районен съд — Ловеч и не е надлежно оспорено от страна на особения представител в рамките на първоинстанционното

производство и поради тази причина, счита че същото представлява годно доказателство за надлежното уведомяване на длъжника за извършената цесия.

Изтъква, че въпреки, че длъжникът е уведомен за извършената цесия преди образуването на исковото производство, към искова молба е представено уведомление за извършено прехвърляне на вземания спрямо ответника и е направено особено искане същото да му бъде връчено при размяната на книгата по чл. 131 ГПК и по този начин ищецът отново е обезпечил интересите на длъжника, тъй като съгласно Решение №123/24. (06.20)09г. на ВКС по г.д.№12/2009г.,И т.о.,ТК - датата на връчване на преписа от исковата молба, ведно с приложенията към нея ще бъде най-късия момент, в който той ще бъде уведомен за цесията и поради тази причина, счита че съдът правилно е приел, че Г. К. Д. е надлежно уведомен за извършената цесия с връчване на преписа от исковата молба, ведно с приложенията към него.

Изтъква, че на следващо място, съгласно разпоредбата на чл. 45 ГПК, връчването на представител се смята за лично връчване. Твърди, че законодателят е посочил в разпоредбата фигурата „представител“, без да разграничава представителната власт на представителя от какво произтича — от упълномощаване или по силата на закона чрез акт на съда и в двата случая осъществяването на връчване на представител е приравнено на лично връчване, при което следва да се приеме, че в случая ответникът лично е уведомен за извършената цесия. Твърди, че в мотивите си първоинстанционният съд е приел, че уведомяването е извършено с връчване на исковата молба и поради тази причина, счита, че съдът правилно е приложил разпоредбата на чл. 235, ал. 3 ГПК, тъй като извършеното уведомяване в хола на процеса представлява факт, който е настъпил след предявяване на пека и който е от значение за спорното право.

Твърди, че ищецът претендира вземането си по договор за кредит въз основа на настъпил краен срок за изпълнение на договора, а не поради настъпила предсрочна изискуемост и поради тази причина, счита за неоснователни всички твърдения и възражения на особения представител относно ненадлежно уведомяване на ответника за настъпила предсрочна изискуемост по договора за кредит, тъй като такава не е обявявана.

Пояснява, че на първата страница от процесния договор за кредит в графа „Параметри и условия“ е посочено, че цената на финансираната стока е 679,00 лева, а общата стойност на плащанията-съгласно погасителния план е 839,58 лева, от където може да бъде направено заключение, че предоставената в кредит сума се е оскъпила с 160,58 лева. Цитира, че съгласно чл. 1 от Условията по договора кредитоискателят — ответник изрично се съгласява предоставената му в кредит сума да бъде изплатена пряко на упълномощения Търговски партньор, като направеното плащане съставлява изпълнение на задължението на кредитодателя да предостави на кредитополучателя кредита, предмет на процесния договор. Като приложение към исковата молба е представена извадка от счетоводната система на БНП Парпба Пърсънъл Фапнснс С.Л., клон България", която доказва направения паричен превод. Сочи, че процесният договор за кредит е сключен при фиксиран лихвен процент в размер на 16,38 % за целия срок на договора и годишен процент на разходите (ГПР) в размер

па 17.68 %, а от друга страна на Г. К. Д. е представен и Стандартен европейски формуляр за предоставяне на информация за потребителски кредити където в част III „Разходи по кредита“ са посочени същите стойности за годишния лихвен процент (ГЛП) и ГПР и той е могъл да установи какво ще бъде оскъпяването на предоставената в кредит сума. Твърди, че там е посочено още, че ГПР се формира индивидуално за всеки конкретен договор и зависи от избрания лихвен процент, размера на кредита, гратисния период и матуритета. Предвид изложеното, счита че договорът съответства на императивните изисквания на чл. 11, ал. 1, т. 7, 8, 10 и 11 от ЗПК.

С оглед на гореизложеното, моли съда да се произнесе с решение, с което да потвърди Решение № 406 от 23.09.2022 г., постановено по гр.д. № 2138/2021 г. по описа на Районен съд Ловеч, като остави без уважение подадената въззивна жалба от Г. К. Д. чрез особения му представител адв. Б. Ц..

Претендира направените в настоящото производство разноски, за които на осн. чл. 80 ГПК представям списък, а именно:

- 300,00 лева — депозит за особен представител във въззивното производство
- 150,00 лева - юрисконсултско възнаграждение във въззивното производство

В съдебно заседание въззивникът се представлява от особен представител адв.Ц., който поддържа въззивната жалба на изложените в нея основания.

Въззиваемият, редовно призован не изпраща представител в съдебно заседание, но с писмена молба поддържа отговора на въззивната жалба, като моли въззивната жалба да бъде отхвърлена, а решението на ЛРС като правилно да бъде потвърдено. Претендира и присъждане на съдебно-деловодни разноски за настоящата инстанция.

Ловешкият окръжен съд като прецени направените в жалбата оплаквания, доводите на страните и събраните по гр.д.№2138/21 г. по описа на ЛРС доказателства в тяхната взаимна връзка и обусловеност, приема за установено следното:

Атакуваното решение е съобщено на въззивника на 28.09.22 г., чрез неговия особен представител, а въззивната жалба е подадена на 12.10.22 г. т.е. в срок от надлежна страна, при което е допустима и следва да бъде разгледана по същество.

„Фронтекс Интернешънъл“ЕАД-София е подал заявление за издаване на заповед за изпълнение по чл.410 от ЗЗД срещу Г. К. Д. от гр.Летница, Лов.област за сумата 915,62 лв, от които главница 755,05 лв, договорна възнаградителна лихва в размер на 84,53 лв, начислена за периода 15.01.2020 г. до 10.03.2021 г., лихва за забава в размер на 76,04 лв, която е начислена за периода от 16.01.2020 г. до 1.06.2020 г. с изключение на периода от 13.03.20 г.- до 13.07.20 г. включително и законната лихва от датата на подаване на заявлението до изплащане на вземането, за погасяване на парични задължения по договор за потребителски кредит с номер CREX-***** от 02.12.2019 г, които са цедирани на заявителя, съгласно Рамков договор за продажба и прехвърляне на вземания от 19.08.2019 г. и приложение №1/22.04.20 г. имащо характер на допълнително споразумение. Претендира се и заплащане на сумата 25 лв. ДТ и 50 лв. за юрисконсултско възнаграждение.

Образувано е ч.гр.д.№1263/21 г. по описа на ЛРС, по което е издадена заповед №663/1.07.21 г., с която е разпоредено длъжникът Г. К. Д. от гр.Летница, Лов.област да заплати на Фронтекс Интернешънъл ЕАД сумата 755,05 лв, главница ведно със законната лихва от 30.06.21 г. до изплащане на вземането, договорна възнаградителна лихва в размер на 84,53 лв, за периода 15.01.2020 г. до 10.03.2021 г., лихва за забава в размер на 76,04 лв, за периода от 16.01.2020 г. до 1.06.2020 г. с изключение на периода от 13.03.20 г.- до 13.07.20 г. включително и законната лихва от датата на подаване на заявлението до изплащане на вземането, ДТ 25 лв и юрисконсултско възнаграждение в размер на 50 лв, представляващи съдебно деловодни разноски.

Заповедта за изпълнение е връчена на длъжника по ред на чл.47 ал.5 от ГПК и на основание чл.415 ал.1 т.2 от ГПК, съдът е указал на заявителя с разпореждане №1826/20.09.21 г., че в едномесечен срок от съобщението може да предяви установителен иск срещу длъжника, което е връчено на ищеца на 18.10.21 г.

Подадена е искова молба с вх.№8081/17.11.21 г. п.кл.16.11.1 г. т.е. в законоустановения едномесечен срок, поради което настоящата инстанция приема, че искът е допустим и следва да се разгледа по същество.

По делото е приложен договор за потребителски кредит № CREX-***** от 02.12.2019 г, съгласно който “БНП Париба Пърсънъл Файненс“С.А. клон България“ е предоставил на Г. К. Д. от гр.Летница кредит в размер на 755,05 лв. за закупуване на телевизор „Тошиба“ с обща цена 679 лв. Договорено е, че месечната погасителна вноска е в размер на 59,97 лв, вноските са 14, като общата стойност на плащанията, с първоначалната вноска е 839,58 лв., ГПР е 17,68%, а ГЛП е 16,38%. Първоначалната падежна дата съгласно представеният погасителен план е на датата 15.01.2020 г., а последната е на 15.02.2021 г.. Към договора е сключен и договор за застрахователно посредничество между “БНП Париба Пърсънъл Файненс“С.А. клон България“ и Г. К.Д., съгласно който последният в качеството му на клиент, е възложил срещу възнаграждение на застрахователния посредник“БНП Париба Пърсънъл Файненс“С.А. клон България“ да му посредничи за сключване на застрахователен договор със застрахователя „Кардиф Животозастраховане Клон България“ и „Кардиф Общо застраховане Клон България“, като възнаграждението на ЗП се дължи от застрахования и е част от застрахователната премия. От представините Сертификат за застраховка „Закрила на плащанията Плюс“ № CREX-***** подписан от Д., в качеството му на застрахован се установява, че застрахователната премия по застраховка „Закрила на плащанията плюс“ за срок на кредита над 12 месеца, какъвто е процесния, размерът на застрахователната премия е 0,8% от финансираната сума, умножена по продължителността на кредита в месеци, дължима еднократно, като срокът на застраховката е равен на срока на договора за кредит. В чл.7 от ОУ за застраховка „Закрила на плащанията плюс“ на кредитополучателите на кредит за покупка на стоки на изплащане е посочено, че еднократно дължимата застрахователна премия се финансира от застрахователя и се заплаща на застрахователя от застрахования ведно с месечната погасителна вноска, като дължимата еднократно застрахователна премия се заплаща при отпускане на кредита. Определена по

тази начин, застрахователната премия възлиза на сумата 76,05 лв. и прибавена към стойността на закупената стока -679 лв. представлява главницата на отпуснатият на ответника кредит-755,05 лв.

Приложен по делото е служебен бон от 2.12.2019 г., от който се установява, че с плащане от кредитната карта на ответника е закупен процесният телевизор от „Технополис България“ ЕАД Хипермаркет Технополис-гр.Плевен, който е предоставил на ответника стоката, предмет на кредит № CREX-***** от 02.12.2019 г. Съгласно чл.1 от договора, кредитополучателят е дал съгласие предоставеният му потребителски кредит да бъде изплатен пряко на упълномощените Търговски партньори, като извършването на плащането по посочения начин съставлява изпълнение на задължението на кредитора да поредостави на кредитополучателя кредита, представляващ плащане, извършено от името на кредитора и за сметка на кредитополучателя по дължимо и платимо вземане на търговеца, в случая Технополос България-ЕАД. В чл.3 страните са договорили, че в случай на забава, кредитополучателят дължи обезщетение за забава в размер на действащата законна лихва за периода на забавата върху всяка погасителна вноска, като е уточнено, че законната лихва за забава е равна на ОЛП обявен от БНБ в сила от 1.01., съответно от 1.07. на текущата година плюс 10 процента на основание ПМС №100/29.05.12 г.

В чл.12 от договора е предвидена и възможност кредиторът да може незабавно след сключване на договора да или по всяко друго време да прехвърли правата си по договора на избрано от него трето лице, без предварително съгласие на кредитополучателя.

Представен е по делото Рамков договор за продажба и прехвърляне на вземание от 22.04.2020 г., съгласно който “БНП Париба Пърсънъл Файненс“С.А. клон България“ ЕАД е прехвърлил процесното вземане на „Фронтекс Интернешънъл ЕАД-София, като той фигурира в приложеното приложение №1а/22.04.20 г. към Рамков договор за продажба и прехвърляне на вземания, като под №57 в приложението фигурира името на Г. К. Д. и са изписани размера на задължението и датата на първата пропусната вноска.

Представено по делото е пълномощно №3418/22.04.20 г. от законният представител на “БНП Париба Пърсънъл Файненс“С.А. клон България“ ЕАД Ж.М.С., с което той е упълномощил „Фронтекс Интернешънъл ЕАД-София да уведомява, съгласно разпоредбата на чл.99 ал.3 от ЗЗД всички длъжници /кредитополучатели, поръчители, съдлъжници, наследници/ за сключения рамков договор за продажба и прехвърляне на вземания от 22.04.20 г. и Приложение №1а/22.04.2020 г. към него.

В изпълнение на това пълномощно „Фронтекс Интернешънъл ЕАД-София представлявано от юриск. В.Ц. е изпратил до Г. К. Д. уведомление за извършеното прехвърляне на неговото вземане, като на л.32 от делото е приложено и известие за доставяне на Г. К. Д., подписано лично от него на 12.05.2020 г., с което той е получил уведомление за цесия/уведомление по Регламент 2016/679 на ЕС във връзка с кредитно правоотношение CREX-*****.

Назначена е съдебно икономическа експертиза, която е изготвена компетентно и безпристрастно от вещо лице Николина Р.. От заключението на вещото лице се установява,

че договорената сума по договор за потребителски кредит CREX-***** в размер на 679 лв. е усвоена на 2.12.2019 г. чрез плащане от кредитната карта на ответника, по която е преведена сумата на кредита на търговеца „Технополис България“ ЕАД Хипермаркет Технополис-гр.Плевен, който е предоставил на ответика стоката, предмет на кредита с фактура №0170182385/2.12.2019 г., като през периода от 15.01.2020 г. до 22.04.20 г.-датата на цесията, Д. не е внасял суми за погасяване на задълженията си по договора за потребителски кредит и падежът на първата погасителна вноска е бил на 15.01.2020 г. Вещото лице е посочило в заключението си, че след прехвърляне на процесното вземане, суми за погасяване на задължението по договора не са постъпвали от ответника. Посочено е и, че размерът на главницата възлиза на 755 лв, редовната лихва 84,53 лв и лихвата за просрочие 9,48 лв, а изчислена, лихвата за забава възлиза на сумата 76,04 лв. за периода от 16.01.20 г. до 1.06.2021 г., като при изчисляване на размера са спазени разпоредбите на чл.6 от ЗМДВИП.

При така установеното от фактическа страна, съдът приема, че предявеният установителен иск е с правно основание чл.422 ал.1 във вр. с чл.415 от ГПК във връзка с чл.240 ал.1 от ЗЗД претенция по договор за потребителски кредит. При условията на пълно и главно доказване ищецът доказва наличието на валидна договорна връзка между “БНП Париба Пърсънъл Файненс“С.А. клон България“ ЕАД и Г. К. Д. обективизирана в № CREX-***** от 2.12.2019, съгласно който е предоставен кредит на длъжника за закупуване на телевизор от търговеца „Технополис България“ ЕАД Хипермаркет Технополис-гр.Плевен в размер на сумата 755,05 лв. Установи се валидно сключване и на договор за цесия между БНП Париба Пърсънъл Файненс“С.А. клон България“ ЕАД и ищеца „Фронтекс Интернешънъл ЕАД-София, съгласно който вземането на кредитодателя е прехвърлено на ищеца съгласно Приложение №1а/22.04.2020 г. и в това приложение под №57 фигурира и задължението на Д.. Съдът приема, че цесията е съобщена на длъжника на 12.05.2020 г от упълномощения за това ищец, тъй като по делото е представено известие за доставяне на Г. К. Д., подписано лично от него на 12.05.2020 г., с което той е получил уведомление за цесия/уведомление по Регламент 2016/679 на ЕС във връзка с кредитно правоотношение CREX-*****. В този смисъл възражението на особения представител адв.Б. Ц., че длъжникът не е уведомен за настъпилата цесия е неоснователно.

Безспорно се установи от всички събрани по делото писмени доказателства и заключението на вещото лице, че ответникът не е изплатил нито една от общо 14 дължими месечни вноски и поради това ищецът е подал заявление за издаване на заповед за изпълнение по реда на чл.410 от ГПК. В случая няма твърдения за настъпила предсрочна изискуемост, поради което и възражението на адв.Ц., че длъжникът не е уведомен за настъпването ѝ е неотносимо към спора.

Размерът на задълженията се установява както от представените писмени доказателства, така и от заключението на вещо лице Р.. Неоснователни са възраженията на особения представител на длъжника, че не са спазени изискванията на чл.11 ал.1 т.7, 8, 10 и 11 от ЗПК, тъй като в договора е посочен ГПР 17,68% и фиксиран ГЛП-16,38%. Освен това

от съдържанието на договора и подписаният стандартен европейски формуляр за предоставяне на информация за потребителски кредити част трета „Разходи по кредита“ са посочени тези стойности и кредитополучателят може да установи размера на оскъпяването. Дори от съдържанието на първата страница от договора се установява, че стоката е със стойност 679 лв, а общата стойност за възстановяване по погасителен план е 839,58 лв, с включена вноса за застрахователна премия към нея. С оглед разпоредбата на чл.19 ал.1 от ЗПК стойността на вноската за застрахователна премия следва да се включи в състава на ГПР. След изчисляване с „Калкулатор“ БГ съдът установява, че ГПР е в размер на 45,57 % и не надхвърля законовоопределения лимит в чл.19 ал.4 от ЗПК. В съдържанието на договора е посочен общият размер на кредита и условията за усвояването му-839,58 лв. на равни 14 месечни вноски от по 59,97 лв. всяка, посочена е подробно закупената с този кредит стока, цената ѝ в брой 679 лв, както и условията за издължаване на кредита от потребителя, включително погасителен план, който съдържа броя на вноските и датите на плащане. Следователно твърденията на адв.Ц., че не са спазени изискванията на чл.11 ал.1 т.7, 8, 10 и 11 от ЗПК са неоснователни.

Неоснователно е и възражението, че договорът за потребителски кредит не е подписан от упълномощено лице от страна на кредитодателя, тъй като безспорно се установи, че кредитът е усвоен от Г. К. Д.. В този смисъл дори и да не е подписан надлежно от страните, договорът за кредит е породил своето действие, след като сумата е реално предоставена на Д. и той дължи връщането ѝ. Същият не е представил доказателства, че е върнал сумата по кредита, поради което така предявен, искът се явява основателен и доказан. Основателни и доказани в този смисъл са и акцесорните претенции, за заплащане на сумата 84,53 лв възнаградителна лихва, начислена за периода от 15.01.20 г. до 15.02.21 г. и 76,04 лв. лихва за забава, начислена за периода от 16.01.2020 г. до 1.06.2021 г. поради което исковете се явяват изцяло основателни и доказани и следва да бъдат уважени, като бъде признато за установено на основание чл.422 ал.1 във връзка с чл.415 ал.1 т.2 от ГПК, че Г. К. Д. ЕГН ***** от *** дължи на „Фронтекс Интернешнл“ЕАД ЕИК ***** със седалище и адрес на управление гр.*** представлявано от изпъл.директор Л. Д.а следните суми, обективирани в Заповед за изпълнение на парично задължение по чл.410 от ГПК №633/1.07.2021 г. издадена по ч.гр.д.№1263/21 г. по описа на РС-Ловеч, а именно:755,05 лв. главница, ведно със законната лихва, считано от датата на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение-30.06.2021 г. до окончателното изплащане на задължението; 84,53 лв. договорна възнаградителна лихва, начислена за периода от 15.01.20 г. до 15.02.21 г.; 76,04 лв. лихва за забава, начислена за периода от 16.01.20 г. до 1.06.21 г.

Следва да бъде осъден длъжникът да заплати и разноските в заповедното производство, които са в размер общо на 75 лв, представляваща съдебно деловодни разноси, направени в заповедното производство, на основание чл.78 ал.1 от ГПК, от които 25 лв. платена по сметка на РС-Ловеч ДТ и 50 лв. възнаграждение за юрисконсулт.

Неоснователно е оплакването на адв.Б. Ц., че 300 лв. депозит за за особен представител следва да останат за сметка на ищеца с оглед разпоредбата на чл.47 ал.6 от

ГПК. Внесеният депозит от страна на ищеца представлява разноси за страната и при уважаване на иска те следва да бъдат възложени на ответника, с оглед разпоредбата на чл.78 ал.1 от ГПК.

При съвпадане изводите на настоящата инстанция с тези на Районен съд – Ловеч обжалваното решение следва да бъде потвърдено.

При този изход от процеса въззивникът следва да заплати на въззиваемият всички разноси по делото за въззивна инстанция на основание чл.78 ал.1 от ГПК в размер на сумата 300 лв. заплатена за назначения особен представител и 150 лв. възнаграждение за юрисконсулт, по приложен списък на разноските по чл.80 от ГПК или общо 450 лв. разноси.

Тъй като назначеният на Г. К. Д. оособен представител адв.Б. Ц. е подал въззивната жалба, то страната дължи заплащане на ДТ за въззивна инстанция на основание чл.18 ал.1 от Тарифа ГПК в размер на сумата 25 лв.

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА като правилно Решение №406/22.09.2022 г. постановено по гр.д.№2138/2021г. по описа на Районен съд – Ловеч.

ОСЪЖДА Г. К. Д. ЕГН ***** от *** да заплати на „Фронтекс Интернешнл“ЕАД ЕИК ***** със седалище и адрес на управление гр.*** представлявано от изпъл.директор Л. Д.а сумата 450 лв. разноси по делото.

ОСЪЖДА Г. К. Д. ЕГН ***** от *** да заплати по сметка на ЛОС държавна такса в размер на сумата 25 лв.

Решението е окончателно.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____